

Tövis, túske
 Szívünk szakadása.
 Mért is adod
 Jámboraid
 Zsarnok vas kezébe,
 Hozzád síró gyermekeid
 Oroszlán vermébe?!
 Vizek zúgó áradását
 Mért küldöd reájuk?!
 Panaszoknak zokogása
 Mért égesse szájuk?!
 A porba sujtva
 Tehozzád térünk, —
 Mikor szállsz Isten
 Bosszura értünk?!

Lássad meg Isten
 Nyomoruságunk —
 Halljad meg végre
 A mi sirásunk,

Budapest.

Szánakozz rajtunk,
 Szegény szívünkön —
 Pártfogónk nincsen
 Úgysem e földön.
 Széttöröd lánczunk,
 Vigasztalsz árvát —
 Amikép hajdan:
 Kezünkbe hárfát
 Ujra adsz Isten, —
 Ujra vigadnak
 Akik örülnek
 A te szavadnak.
 Csak a könnyünket
 Kérdezzed, lássad!
 Hervadó dicsőség
 Akkor újra támad —
 Csak a könnyünket
 Kérdezzed! Kérünk!
 Mikor szállsz Isten
 Bosszura értünk?!

DR. KISS ARNOLD.

A TIZ PARANCSOLAT.

Nehéz időket élünk kis fiam,
 Azt is tagadják, ami írva van.
 De ifju lelkedet minek is bán-
 tanám?
 Hogy én búmat beléd is ol-
 tanám?

Ifju vagy még fiam, mire megérsz,
 Ki tudja, oh hogy addig még mit
 élsz.
 De lelkedben erősödjék a hit.
 Egy jobb jövőbe bizni megtanít.

Tanultad már, mi első tudomány?
 Min épült fel a világalkotmány?
 Kiben hiszesz én édes gyermekem?
 »Isten csak egy — egyetlen
 Isten.«

— Ez így helyes. De mondd csak:
 a nevét
 — Ajkadra hogy ha jő s ki-
 ejttenéd —
 Mit súg szived s mitől óv meg
 eszed?
 — »Isten nevét hiába fel ne vedd.«
 — Igen, ezt jól mondád, mert
 így szólt Ő,
 A nagy hatalmas Isten, a dicső.
 De nagy kegyét hálálni mint
 tudnád?
 — »Lelkemből szentnek tartom
 szombatját.«

Ezen napon pihent és monda:
 »Szent
 Legyen nektek e nap úgy künn
 mint bent.«
 Munka után én is ha pihenek,
 Hozzá emelem hálás lelkemet.

— Igen, Istenünk egy; de van-e még,
Ki véle istenként mérkőzhetnék?
Ismersz-e más hatalmat vagy erőt,
Amely csak meg is közelíti őt?

— Hasonló hogyha volna teremtés,
Mint ez dicső- és bölcs berendezés.
S külön képezne más mindenséget,
Hihetnék még egy más istenséget.

A mindenség azonban is csak egy,
»Több Isten ugy hát nem lehet
csak egy;
Nincs más az égben, lent a földön
sincs;
Sem föld alatt, sem bent a vízben
nincs.«

Miért teremté azt, ami tilos?
Ami a lelkednek is oly kínos?
Ha nem teremti, mennyivel nemesb
Az ember, — és az alkotás becsesb.

— Fiam, az Úr kegye határtalan,
Azt feltalálhatod jutalmadban.
Ha nem csábit a bűn, nincsen erény,
Erény nélkül az élet oly szegény.

— Atyám! Most értem a bűn lételét,
Most értem csak a jónak érdemét.
»Ne ölj soha és ne paráználkodj;
Ne lopj, — hamis tanúságot se
mondj.«

Ezen költemény az iskolákban is alkalmas szavalmányt képezhetne. Két gyermek által duettben szavalandó. Az egyik az apa, a másik a fiu szerepében.

Budapest.

WÄGNER HENRIK.

— Istent imádni nemde jól esik?
És boldog az, ki istenben bizik.
Isten után kihez vonz hő vágyad?
— »Atyámat tiszteltem és anyámat.«

— Tudom, a bűnt te még nem
ismered.

Attól isten irgalma óvjon meg;
Lelked mitől irtózzék tudnod kell,
A főbűnöket fiam sorold fel.

— Nevök után ezeket is tudom,
— Gonosz lelkeknek szóló tilalom, —
De ha üdvünknek kútforrása Ő,
Az Úr, a mindent bölcsen teremtő,

— És földi élted egész fonalán,
És tetteidnek egész vonalán
Vezéreljen az igaz becsület
Lelked s hited tiszta csak így lehet.

Igaz jogod nemes erélylyel védjed,
»A más jogát pedig soha ne kérjed
Nem szabad a másét irigyelned
A másét úgy mint magadét be-
csüljed.«

Hitem és szent vallásom ez nekem.
Örök becsben őrizd meg gyermekem.
Az Úr szavát még abban istalálod
»Mint tenmagad, szeresd fele-
barátod.«

IRODALMI SZEMLE.

A tübingai I. C. B. Mohr kiadó cég »Grundriss der Theologischen Wissenschaften« cz. gyűjteményében látott napvilágot *Stade B.* »Biblische Theologie des A. T.« műve (I. kötet, *Tübingen*, 1905). Stade a legszélsőbb kritikusok közé tartozik és számtalanszor hangsúlyozta, hogy tisztán a »tudo-